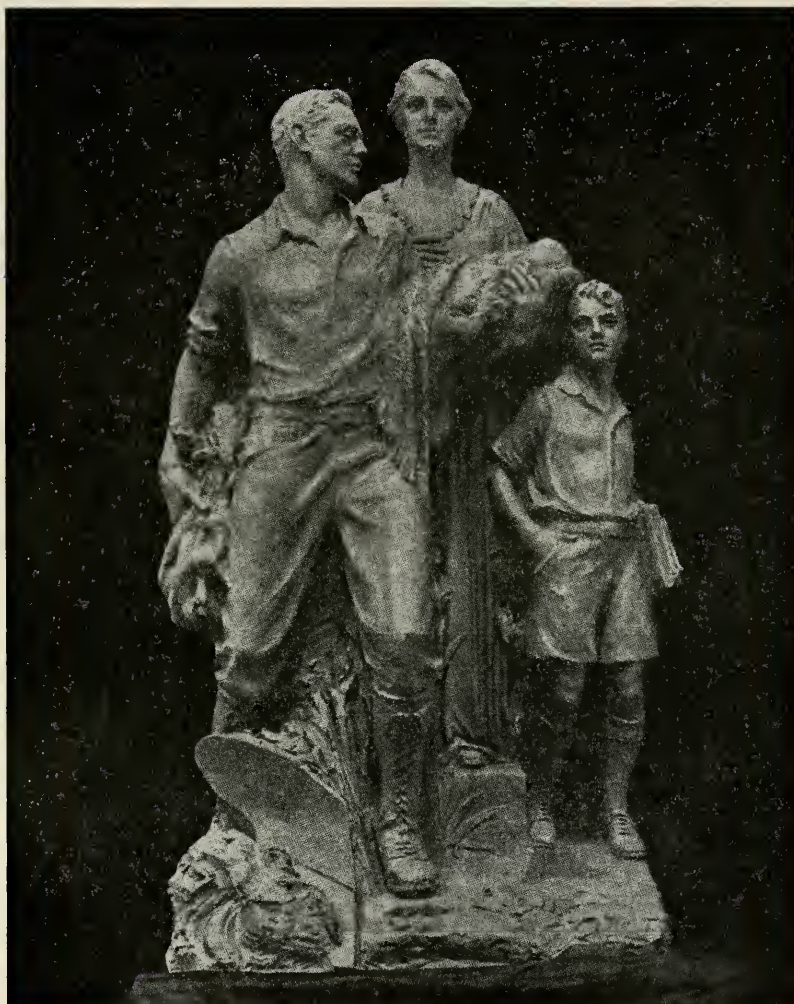

De Ster

»Triomf van het Westen«

*Nog een monument ter eere der Pioniers van het Westen
(Zie blz. 313)*

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

42e Jaargang

—

No. 20

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland
verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f 0.50 per drie maanden,
f 0.90 per half jaar en f 1.50 per jaar.

Buitenland f 2.— per jaar.

Crooswijkschesingel 16 b - Rotterdam-Noord

»En degenen, die geloofd zullen hebben, zullen deze teekenen volgen: in Mijnen naam zullen zij duivelen uitwerpen; met nieuwe tongen zullen zij spreken.«

Markus 16 : 17.

FRANKLIN J. MURDOCK

Redacteur

JOSEPH P. LAMBERT

Assistent

JOHANNA A. RIET

Assistente

INHOUD

	Blz.
EEN ZEGEN EN ZIJN VERVULLING	
door T. Edgar Lyon	311
TEMPELWERK VOOR DE HOLLANDERS	
door G. T. Riebeek	314
BEANTWOORD	
door Fern J. B. Russon	318
VAN DE REDACTIE:	
PRESIDENT GRANT'S BEZOEK AAN EUROPA	
door Richard R. Lyman	316
JEZUS DE CHRISTUS	
door James E. Talmage	320
KAMEELEN IN DE WOESTIJN	
door Dr. George H. Brimhall	322
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING	323
ONDER DE HOLLANDERS IN HET ROTSGEBERGTE	315
INTERESSANT ALLERLEI	324
BIJ DE VOORPAGINA	313

EEN ZEGEN EN ZIJN VERVULLING

door T. EDGAR LYON

TOEN IK IN MEI 1923 werd geroepen, om als zendeling in de Nederlandsche Zending te arbeiden, was ik zeer teleurgesteld en bevreesd. Ik wilde zoo gaarne naar Engeland gaan en arbeiden onder het volk, waarvan ik afstamde. Bovendien was ik bevreesd naar Nederland te gaan vanwege de taal, welke ik zou moeten leeren. Daar mij echter was geleerd, gehoorzaam te zijn aan de autoriteiten der Kerk, aanvaardde ik de roeping, hoewel met grooten schroom. Terwijl ik mijn vrees aan niemand had bekend gemaakt, behalve mijn Hemelschen Vader, maakte toch de gedachte aan het leeren spreken van Hollandsch mij beangst, aangezien de pogingen, die ik op school had aangewend om vreemde talen te leeren, beiden, mijn leeraars en mij er van hadden overtuigd, dat talen mijn fort niet was.

Vrijdagmorgen, 13 Juli 1923, werd ik te zamen met andere ouderlingen voor mijn zending terzijde gezet door Apostel Melvin J. Ballard in Salt Lake City. Broeder Ballard kende mij niet persoonlijk, doch toen hij naar mij toe kwam, legde hij zijn handen op mijn hoofd en naast de gebruikelijke terzijdezetting zeide hij het volgende: „Hebt geen vrees over de roeping, die u hebt ontvangen; u bent geroepen naar het land, waar de Heere u noodig heeft. Hebt geen angst over de taal der menschen, onder wie u bent geroepen te arbeiden, want de Heere zal u zegenen met de gave van uitlegging der taal en de gave, om ze te spreken.” Hoe wist hij zoo de bezorgdheid, welke mij de voorafgaande weken had verontrust over mijn bekwaamheid, om Hollandsch te leeren?

Op Zondagmorgen, 29 Juli, kwamen wij, drie ouderlingen, in Rotterdam aan om onze werkzaamheden aan te vangen. Door boot- en treinvertragingen hadden wij sinds den voorafgaanden Vrijdagmorgen niet

meer kunnen slapen en waren derhalve buitengewoon slaperig. Toen wij van huis gingen naar den Zondagmorgendienst, zeide een van ons tot den zendingspresident, dat het moeilijk zou zijn, den geheelen dienst door wakker te blijven.

Toen wij in de vergaderzaal waren aangekomen, namen wij onze plaats op het podium in aan een zijde, waar de vergadering het niet zou bemerken, wanneer wij zouden indommelen. Na het gebruikelijk zingen en bidden, waarvan geen onzer iets kon verstaan, riep de gemeentepresident een der lokale broeders, om de vergadering toe te spreken. Hij begon te spreken en voor ik het mezelf bewust was, bemerkte ik plotseling, dat ik op den rand van mijn stoel zat en naar zijn toespraak luisterde, terwijl mijn twee reisgenooten in slaap waren gevallen. Deze lokale broeder sprak in een een taal, welke voor mij geheel vreemd was — ik kende niet een woord van de taal — en toch verstond ik, wat hij zeide. Hij besprak de organisatie van de vroegere kerk, de plaats der apostelen en profeten in de Kerk, en het begin van den afval in de eerste eeuwen van het christelijk tijdperk, aangebond door de afwezigheid van deze goddelijk aangestelde autoriteiten. Een tweede broeder werd vanuit de vergaderden geroepen en hij nam de draad van de vorige toespraak op en ging voort over de logische gevolgtrekking er van, n.l. den toestand der Kerk in de middeleeuwen, de reformatie, en vertelde vervolgens de geschiedenis van de herstelling van het Evangelie in deze bedeeeling en de waarde van levende apostelen en profeten voor ons in deze dagen. Na hem werd een derde spreker geroepen en van zijn geheele toespraak verstond ik slechts het „amen” aan het einde. De gave van uitlegging, welke zoo plotseling tot mij was gekomen en alle slaperigheid had verjaagd, had me weer even snel verlaten, als ze gekomen was. Den drie pas aange-

komen zendelingen werd gevraagd, enkele woorden te zeggen. Met behulp van een tolk zeide ik, dat ik dezen morgen was gezegend met de gave van uitlegging, daar ik de woorden van de eerste twee sprekers had verstaan.

Amsterdam was mijn eerste arbeidsveld, doch enkele weken daarna werd ik aangewezen, naar Amersfoort te gaan met ouderling Hilbertus Noorda als mijn senior-kameraad om het werk daar te openen. Na het regelen van te houden huisvergaderingen in de woning van ons eenig lid in de stad, stempelden wij enkele tractaten (no. 1 van de *Stralen van Levend Licht* series) en toen leerde mijn kameraad mij een zin: „Goedendag, juffrouw, wilt u alstublieft dit tractaatje lezen?” en wij gingen tractaten verspreiden. Mijn kameraad wees mij een zijde van de straat aan, terwijl hij de andere nam. Daar hij met de menschen kon spreken, kwam hij langzamer vooruit, omdat hij verschillende gesprekken had, terwijl mijn werk slechts bestond in het aanbellen, mijn eenen zin zeggen, de dame een tractaat geven en naar de volgende deur gaan. Ik had dan ook spoedig mijn kameraad ver achter me en was aan den rand van de stad gekomen. Er waren aan mijn zijde van den weg nog vier woningen te bewerken. Ik dacht bij mezelf: „Ik zal aan deze huizen tractaten achterlaten en dan teruggaan om broeder Noorda te vinden”, keek tezelfdertijd op mijn horloge en zag, dat het 10 voor vier was.

Deze huizen voor me hadden geen voordeur, ik was dus verplicht achterom te gaan, om met de bewoners in aanraking te komen. Toen ik het erf aan de achterzijde van het eerste huis opliep, zag ik een man, die wat rommel bijeen harkte en het verbrandde. Ik liep op hem toe, zeide mijn zin (noemde hem zelfs ook juffrouw, omdat ik geen woord voor een man wist) en hij weigerde mijn aangeboden tractaat. Ik verliet hem, doch in mijn hart zeide ik: „Oh, als ik slechts de bekwaamheid totspreken had, dan zou ik hem zoo gaarne onze boodschap vertellen!” Toen ik een eindje terug geloopt was, maakte iets zich van me meester,

deed me omdraaien en naar hem terugkeeren. Ik bood hem voor de tweede keer een tractaat aan. Hij nam het aan, verfrommelde het en wierp het in het vuur. Ik liep weg, doch op dezelfde plaats werd ik weder door een vreemde macht terughouden, kwam op mijn schreden terug en bood voor de derde maal een tractaat aan met dezelfde onderzending, welke mijn tweede aanbod tot gevolg had. Weer liep ik weg en weer werd ik tot omkeeren gedreven en ging voor de vierde maal terug. De man, wellicht door mijn gedrag geërgerd, begon op luiden toon tegen me te spreken en door zijn duidelijke boosheid wist ik zeker, dat hij door mijn aandringen driftig was geworden. Toen begon ik plotseling te spreken en hij werd kalm en luisterde. Ik wist niet, wat ik zeide. Ik was me er van bewust, dat ik voor hem stond. Ik wist, dat ik sprak, doch behalve dat was ik geheel onkundig van mijn boodschap aan hem. Na enkele minuten was ik blijkbaar met mijn toespraak klaar, omdat ik hem een tractaatje gaf, hetwelk hij vriendelijk aannam en ik ging naar de straat terug. Daar kwam ik mijn kameraad tegen. Hij had me overal gezocht, daar hij me niet zag en vast en zeker dacht, dat ik tegenstand had ondervonden of door mijn onbekwaamheid om Hollandsch te spreken, in moeilijkheden was geraakt.

Ouderling Noorda zeide tot me: „Wat hebt u gedaan?” „Ik heb een Evangeliegesprek gehad met een man,” was mijn antwoord. „Hebt u dan iemand gevonden, die Engelsch sprak?” vroeg hij. Op mijn ontkennend antwoord zeide hij: „Maar u kunt geen Hollandsch spreken.” „Dat weet ik,” was mijn antwoord, „doch de Geest des Heeren heeft door mij gesproken”. Ik gevoelde me zwak en beefde, nadat deze ondervinding had plaatsgehad. Broeder Noorda trok mijn mededeeling in twijfel, zeide mij, het adres goed te noteeren, en dan zou hij de volgende week met me teruggaan, wanneer we met het tweede tractaatje in de serie kwamen. Het alles had in 't geheel tien minuten in beslag genomen.

De volgende week klopte mijn

kameraad aan de deur en ontmoette den man, dien ik de voorafgaande week had aangetroffen. Hij begon den man iets aangaande onze boodschap te vertellen, doch de man antwoordde, dat ik hem dat de vorige week al had verteld. Ouderling Noorda begon toen over de herstelling te spreken en de man gaf hetzelfde antwoord. Daarna ging hij den doop bespreken, doch de man zeide, dat ik hem dat al had gezegd. Ouderling Noorda zeide: „Dat is onmogelijk. Hij kan geen Hollandsch spreken.” Daarop antwoordde de man: „Alles, wat ik er van weet is, dat hij verleden week ongeveer tien minuten tot me heeft gesproken en hij sprak in zuiver Hollandsch, zonder een buitenlandsch accent.” Daarmede was het gesprek ten einde.

Toen hij op straat terugkwam, zeide ouderling Noorda: „Kameraad, u had gelijk.” Daarna vertelde hij me, wat er gebeurd was (ik had het natuurlijk niet kunnen verstaan).

Op deze wijze was de tweede belofte van broeder Ballard, d.i. dat ik de gave zou bezitten, om de taal te spreken van het volk, waaronder ik moest arbeiden, in vervulling gegaan.

Deze gaven kwamen en verlieten me plotselingen het duurde maanden, voordat ik de eenvoudigste zinnen kon verstaan of spreken, doch deze voorvallen gaven mij een getuigenis van de inspiratie, waaronder onze Kerkleiders werkzaam zijn, hetwelk ik nimmer te voren had bezeten. Zij hielpen mij eveneens, de vrees te overwinnen, dat ik nimmer de Hollandsche taal zou kunnen leeren. Tenslotte heb ik door de hulp van den Geest des Heeren geleerd, mijn gedachten in 't Hollandsch te uiten, doch van dien dag af tot op heden heeft men mij nimmer gezegd, dat ik Hollandsch sprak zonder accent, omdat ik weet, dat dit niet zoo is.

Op een driemaandelijksche stake-conferentie, welke verscheidene jaren geleden in den Rigby stake-tabernakel te Rigby, Idaho, werd gehouden, was ook broeder Ballard aanwezig. Ik werd geroepen om te spreken en vertelde vorenstaande voorvallen. Aan het einde der vergadering sprak hij er met me over en eveneens aangaande nog andere geloofsbevorderende ondervindingen, als gevolg van andere zegeningen, welke hij me dien gedenkwaardigen morgen in Juli 1923 gaf.

* * *

BIJ DE VOORPAGINA

In den vorm van een monument, hetwelk 24 Juli 1937 op het Tempelplein te Salt Lake City, Utah, werd onthuld, werd weder den Mormoonschen Pioniers hulde gebracht. Een foto van dit monument, bekend als „De Triomf van het Westen” of „Nieuw leven en nieuwe grenzen” prijkt op het voorblad van dit nummer van *De Ster*. Hierdoor is de lijst der vele monumenten en gedenkteekens, welke ter herdenking van den moed, de koenheid en het onwankelbaar geloof van de eerste Mormoonsche Pioniers en kolonisten van Utah zijn opgericht, weder met een uitgebreid.

„De Triomf van het Westen” is het werk van Avard Fairbank, bekend Mormoonsch beeldhouwer, en werd bedoeld als te behooren bij het monument, „De Tragedie van Winter Quarters” genaamd, hetwelk in September 1936 te Florence, Nebraska, werd opgericht ter nagedachtenis van de 600 Pioniers, die daar tengevolge van de ontberingen in den winter van 1846-47 overleden, na vanuit hun tehuizen en woonplaatsen te zijn verdreven. Beide monumenten geven hetzelfde ouderpaar weer; dat op het voorblad van *De Ster* beeldt hen uit, nadat het de Salt Lake vallei heeft bereikt en gereed is voor de taak, om de woestenij te onderwerpen.

* * *

Er is geen vreugde in het leven zoo groot als die over het overwinnen van een slechte gewoonte.

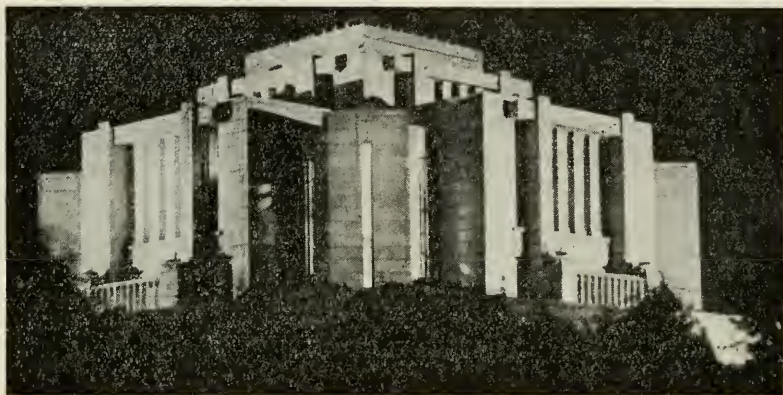
TEMPELWERK VOOR DE HOLLANDERS

door G. T. Riebeek

IN HET BEGIN van elk jaar worden door de Genealogische Vereeniging tempellijsten verzonden van de in het afgelopen jaar gestorven leden der Kerk. Gedeeltelijk kan hierbij gebruik gemaakt worden van de door deze leden zelf ingezonden „tempel-testamenten” en waar deze verzuimd waren in te zenden, werden ze door de Genealogische Vereeniging gemaakt en doorgezonden.

In de bijlage van 1 Juni j.l. gaven wij reeds een opgave van het verzichte tempelwerk voor een deel der in 1936 gestorven leden en wij zijn

die gedurende hun leven een tempel-testament ingezonden hebben, zijn wij in staat de papieren voor het Eeuwig Huwelijk en voor de verzegeling van de kinderen aan de ouders aan den Tempel door te zenden. Voor de overige leden, waarvoor begiftigingen verkregen zijn — en dit zijn de meesten — missen wij de noodige gegevens en het is de plicht van de nabestaanden, dezen grooten en laatsten liefdedienst aan hunne geliefden te bewijzen. Het zijn toch onze ouders, broeders en zusters en onze kinderen! Kan er geen lijst

Canadeesche Tempel in Cardston, Alberta

„Weder een der schoone gebouwen van de Heiligen der Laatste Dagen”

verheugd, u hieronder een opgave te doen van de gedane begiftigingen voor 21 andere leden, die ons grootendeels in 1936 ontvielen.

Is nu alle werk voor hen gedaan? Zijn zij nu toegerust om de Celestiale Heerlijkheid in te gaan? Zeker, ze zijn door het Huis des Heeren gegaan en begiftigingen van omhoog, onontbeerlijk voor hunne verhooging, zijn hun door liefderijke handen en harten gegeven. Echter zijn er heilige verordeningen, die niet tot de begiftigingen behooren en noodig zijn, om de hoogste heerlijkheid in te gaan en wij doelen hier op het Eeuwig Huwelijk en de verzegeling van de kinderen aan hun ouders. Van hen,

en geen postzegel af, om hen in hun moeilijken staat te helpen en hun de zegeningen te geven, waarop ze recht hebben en die ze door ons toedoen moeten ontvangen? Laten wij ons toch herinneren, dat ons geboden is, als heilanden voor onze dooden te staan en dat wij zonder hen nimmer een volheid van vreugde en volmaking zullen ontvangen.

Dat Vader ons hierbij moge helpen en onze harten ontsluiten voor hen, die ons voorgedaan zijn.

Hieronder volgt nu een opgave van de pas ontvangen gegevens der gedane begiftigingen. (t.t. is tempel-testament).

Naam	Sterfdatum	Begiftigingsdatum
Jacobus G. van Zuijlen	9 October 1932	18 Januari 1937
Antje Hoebee-van der Ent	20 September 1920	15 Februari 1937
Jan Wiersma.	17 Augustus 1936	11 Mei 1937
Diederik H. van Tongeren	September 1933	3 Mei 1937
Elisabeth Vetter-van Hattum (t.t.) .	14 Maart 1937	25 Augustus 1937
Maria van Komen-Meijer.	3 April 1925	31 Augustus 1937
Hendrika Visser-van der Kraan . .	21 Juni 1936	17 Mei 1937
Catharina F. Thoenes	1 April 1936	20 Mei 1937
Grietje Gottink-Streekstra	24 Augustus 1936	13 Mei 1937
Margaretha de Haan-Straatman . .	25 April 1936	13 Mei 1937
Cornelia van der Wouden-Smit . .	23 December 1936	24 Mei 1937
Aartje G. W. Schutte-Schoonhoven	27 Juli 1936	26 Mei 1937
Lammert Nolles	27 November 1901	29 Juni 1937
Johanna C. van Slingeland-Mookhoek	8 Februari 1909	25 Augustus 1937
Dirkje Weijers-Meijer	23 Augustus 1936	13 Mei 1937
Jacob Heines	20 December 1936	3 Mei 1937
Jacoba de Jong-Drent	5 October 1936	6 Mei 1937
Tijtske Streekstra-Dolstra	29 November 1927	25 Mei 1937
Anna M. Nauta-Cusé	13 Juni 1936	18 Mei 1937
Wilmke Bontema-Christen	3 April 1936	10 Mei 1937
Willem Overduyn.	19 Maart 1936	7 April 1937

* * *

ONDER DE HOLLANDERS IN HET ROTSGEBERGTE

Overleden

SCHOUTEN. — Op 14 Augustus j.l. overleed te Ogden Diena Schouten-Koldewijn, die 15 December 1884 te Deventer in Nederland geboren werd als een dochter van Arend Koldewijn en Marie Everts. In 1890 emigreerde zij met haar ouders naar Amerika en heeft sindsdien te Ogden, Utah gewoond. Zuster Schouten was tijdens haar leven een actief lid van de Zustershulpverenigingen eenigen tijd lid van het tabernakelkoor in haar woonplaats. Bovendien was zij een tempelwerkster. Op 1 Mei 1907 huwde zij in den Zoutmeertempel met Herman P. Schouten. Haar man, vier dochters en een kleinkind overleven haar.

JANSE. — Te Huntsville, Utah, overleed op 16 Augustus j.l. Geertje

Janse-de Voogd, die 3 Maart 1876 in Nederland werd geboren als een dochter van Josias de Voogd en Adriana Jobse. Twintig jaar geleden kwam zij als een emigrante naar Amerika en vestigde zich met haar echtgenoot, Pieter Janse, te Huntsville in de nabijheid van Ogden. Haar man, twee zoons, twee dochters en zeven kleinkinderen overleven haar.

SCHAART. — Te Ogden, Utah, is 13 September j.l. overleden Anna Magdalena Schaart-Reurich, echtgenoot van Ouderling Koop Schaart, die in 1921-22 als zendeling in Nederland vertoefde. Zuster Schaart werd 9 Augustus 1869 in Nederland geboren als een dochter van Johannes Reurich en Hendrikje Neiness. Zij emigreerde in 1913 naar Utah, nadat zij de boodschap van het herstelde Evangelie aangenomen had.

15 OCTOBER 1937

VAN DE REDACTIE

PRESIDENT GRANT'S BEZOEK AAN EUROPA

Twee en een halve maand lang hebben President Grant en zijn gezelschap officieel de districten en gemeenten van alle deelen der Europeesche zending bezocht, met uitzondering van Zuid Afrika en Palestina. Iedere dag was er een van drukte en groot nut.

Vanuit Cherbourg, Frankrijk, de plaats van aankomst, ging de President rechtstreeks naar Parijs, waar hij zeer hartelijk door de Amerikaansche Club van die groote stad werd ontvangen. In zijn toespraak tijdens een lunch voor die organisatie heeft de President op zeer prettige en geanimeerde wijze de leden en hun gasten onderwezen en onderhouden.

Dit bezoek van President Grant is in geen geval een gewoon bezoek geweest. In een conferentie, in New-York City op 13 December 1839 gehouden, profeteerde Parley P. Pratt, dat de zending der leden van den Raad der Twaalven aan Groot Brittannië, welke toen een aanvang nam, aan alle naties der aarde zou bekend zijn.

In dit verband is het interessant op te merken, dat een gedeelte van de viering van het honderdjarig bestaan der Britsche Zending, President Grant en de leden van zijn gezelschap een belangrijke rol hebben gespeeld in het aan alle naties bekend maken, dat het prediken van het Evangelie op dit halfrond reeds vroeg een aanvang nam. Niet slechts door middel van de pers en radio in de Vereenigde Staten werden omtrent de reis uitvoerige mededeelingen gedaan, doch eveneens in de bezochte landen, t.w. Frankrijk, Zwitserland, Duitschland, Czecho-Slowakye, België, Holland, Denemarken, Zweden, Noorwegen, Schotland, Ierland, Wales en Engeland, waardoor dus duidelijk aan deze

landen de aanvang der prediking van het Evangelie in Groot Brittannië werd bekend gemaakt.

De inwijding door President Grant van zeven nieuw gebouwde en verbouwde kerken in de Britsche zending als de bouw van deze kerken is de constructie er van, daar bijna alle er van zijn voorzien van klaslokalen ten gebruike voor de Zondagscholen en ontspanningszalen, waarin tooneelspelen, openbaar spreken en andere activiteiten kunnen worden beoefend. En dit bouwplan staat slechts in zijn begin! President Grant heeft de hoop en verwachting uitgesproken, dat in de volgende vijf jaar in dit opzicht meer zal worden tot stand gebracht, dan ooit te voren in hetzelfde tijdsbestek het geval is geweest. Ten einde zulk een bouwprogramma ten uitvoer te kunnen leggen is het noodzakelijk, dat het volk in de Europeesche zending zijn deel zal bijdragen tot het doeltreffend prediken van het Evangelie aan hun vrienden en naasten en het onzelfzuchtig wijden van hun tijd en middelen aan dit werk.

Dit bezoek van President Grant, op den leeftijd van tachtig jaar, is een bijzondere onderneming. Hij was steeds de ijverigste van het gezelschap in het houden en bijwonen van vergaderingen. Het was eerder noodig hem er van af te houden dan hem te bewegen, er heen te gaan. Het werk, hetwelk hij wil ondernemen ter bevordering van het prediken van het Evangelie schijnt geen grenzen te kennen. De vergaderzalen waren stampvol — practisch overal. Op één vergadering waren meer dan elfhonderd personen aanwezig.

Bijna zelden heeft de President tijdens zijn geheele reis een vergadering minder dan een uur toegeproken. De menschen hebben gretig naar elk woord geluisterd. Zijn weluidende stem en brandend getuigenis kunnen de Heiligen nimmer vergeten. Bij de vreemdelingen hebben ongetwijfeld zijn duidelijke en indrukwekkende woorden herinneringen doen ontwaken, welke lang zullen blijven. Zoodoende zijn in deze landen zaden gezaaid, welke zekerlijk vruchten zullen voortbrengen.

En deze groote indrukwekkende vergaderingen zijn niet de eenige, welke werden gehouden. Daarnaast zijn vele inspireerende vergaderingen gehouden met de zendingen en somtijds met de zendingen en plaatselijke ambtenaren en ambtenaressen. Vaak heeft hij meer dan anderhalf uur gesproken zonder een oogenblik te rusten of te aarzelen. Zijn jarenlange rijke ondervinding en zijn onwankelbaar geloof maken hem een bijzonder en zeldzaam leeraar.

President Grant heeft de Europeesche zending eveneens het groote genoegen bezorgd, door in zijn gezelschap vele andere Kerkleiders te hebben. President J. Reuben Clark Jr., Eerste Raadgever van President Grant, was op bijna alle vergaderingen en gebeurtenissen der Eeuwfeestviering der Britsche zending

aanwezig. Zijn woorden van wijsheid waren allen, die hem mochten hooren, een groote hulp en aanmoediging.

Het bezoek aan de Internationale Padvindersjamboree in Holland was een interessant onderdeel van de reis van den President. De tegenwoordigheid van Oud. Oscar A. Kirkham, moraal leider van het Amerikaansche Padvinderscontingent, en enkele conferenties, welke tijdens het laatste gedeelte van het bezoek van President Grant werden gehouden en de aanmoedigende hulp, welke hij aan het Padvindersprogramma der O.O.V. gaf, was ook een der vele schitterende onderdeelen der conferenties.

De aanwezigheid van andere algemeene O.O.V.-ambtenaren(essen) hebben veel tot het welslagen der bijeenkomsten bijgedragen. Dit waren presidente Ruth May Fox, haar raadgeefsters, Lucy Grant Cannon en Clarissa A. Beesley en Joseph J. Cannon, eerste ass.-overziener der J.M.O.O.V.

Wie kan zeggen, of een president der Kerk de Europeesche zending weer zal komen bezoeken? Het goede, hetwelk President Grant heeft gedaan, zal voortleven en lang nadat zijn aardsche arbeid is voltooid, vruchten voortbrengen. Hij is een man van God. Zijn lasten zijn zwaar, zijn verantwoordelijkheden groot, doch „het grootste van alles zijn belooning.”

— President Richard R. Lyman.

* * *

EEN LATERDAAGSCHE GELIJKENIS.

Op zekeren dag kwam een rijke, doch zich ellendig gevoelende Chassid naar een rabbi. De rabbi leidde hem naar het raam. „Kijk eens naar buiten”, zeide hij, „en zeg me, wat u ziet”. „Menschen”, antwoordde de rijke man. Toen leidde de rabbi hem naar een spiegel. „Wat ziet u nu?” vroeg hij.

„Ik zie mezelf”, antwoordde de Chassid.

Toen zeide de rabbi: „Zie — in het venster is glas en in den spiegel is glas. Doch het glas van den spiegel is met een laagje zilver bedekt en niet zoo spoedig wordt glas met een laagje zilver bedekt, of u ziet niemand anders meer dan uzelf”. —

S. Ansky, de Dybbuk.

BEANTWOORD

(Een ware geschiedenis)

door Fern J. B. Russon

EEN SLANKE, kleine dame met een krans golvend grijs haar en een verlegen, vriendelijk gelaat, zat op de achterste rij van de gerieflijke Z.H.V.-kamer. Ze zat daar altijd, aangezien haar teruggetrokken aard zulk een plaats eischte. Ze was een ijverig lid en als huisbezoekster had ze menigen dag door zonhitte, sneeuw, koude en storm zich naar een bedroefd gezin begeven, ten einde daar haar troostwoorden achter te laten. Menigen nacht had zij getrouw naast een bezorgde moeder gestaan, vermoeid door de vele angstige uren van wachten en waken bij een ziek kind. Menige schotel versterkend voedsel had zij naar het eenzame oude paartje gebracht, dat juist om den hoek woonde.

Maar ze was zoo verlegen. Die verlegenheid weerhield haar er van, op te staan en uiting te geven aan het getuigenis, hetwelk diep en ernstig in haar hart verborgen was. Verlegenheid hield haar tong als gebonden, wanneer zij er zeker van was, dat zij het antwoord op een vraag wist of de juiste oplossing voor een vraagstuk in de les. Die verlegenheid bedierf iedere keer bijna haar vreugde, wanneer ze er maar aan dacht, dat de zuster, die de leiding had, haar wel eens zou kunnen roepen, om het openingsgebed op te zenden. En wanneer zulk een angst haar bekreep, dan zat ze daar bevreesd, totdat iemand anders was gevraagd, voor te gaan in gebed. Doch naarmate de jaren verliepen en haar angsten ongegrond bleken te zijn, kreeg zij eenigszins de verzekering, dat ze zich niet zoo beangst behoefde te maken.

Op zekeren dag, toen ze er zelfs niet aan dacht, werd ze opgeschrikt door de zachte woorden: „Zuster Silver, wilt u alstublieft het openingsgebed voor ons opzenden?” Ze zat daar een oogenblik verslagen. Toen vlugdeheerschendestilte verbrekend, zeide ze langzaam en op zachten toon: „Liever niet. Het spijt me”.

Er werd iemand anders gevraagd en niets meer over de weigering gezegd. Oogenschiijnlijk was het iets, wat iedereen van die verlegen, lieve zuster Silver had kunnen verwachten.

Doch diep in het hart van de kleine dame op de achterste rij was er verwarring, welke haar deed huiveren, haar verwijten maakte.

„Anna May Silver, waarom deed je dat?” klaagde de stem binnenin haar. „Waar is je getuigenis? Wat is er van je geloof geworden — het geloof, dat je als een erfdeel door je pioniersouders werd achtergelaten en door je werkzaamheden in deze organisatie werd versterkt? Je moest je werkelijk schamen!” En zeschaamde zich.

„Je dient op te staan en voor de vergadering je verontschuldiging aan te bieden”, ging de stille stem voort, „en je presidente vertellen, dat ze waarlijk zulk een antwoord niet verdiende”.

Dit bracht haar ziel nog meer in onrust. Ze keek berouwvol naar de leidster, boog toen het hoofd en liet de koude, smalle handen in haar schoot rusten. Ze bad een diep, zacht gebed: „Heere in den Hemel, vergeef me mijn zwakheid en mijn weigering. Waarlijk, Heere, ik zal me bekeeren en smeeke U om Uw hulp in dit, mijn uur van groote moeite”.

Toen was het geweten, wiens krachtige stem haar het eerst had doen ontstellen, gerust. Slechts Geloof en Moed kwamen haar tegemoet en een ieder nam Anna May's handen in de hare. Het Geloof keek haar recht in de oogen en zeide: „Uw moeder boog zich zeer bedroefd over het pasgedolven graf van haar eerstgeborene, ver weg te midden der steenen en stormen van Wyoming. Ze zond een gebed op: „Heere ik dank u voor de schoonheid, welke deze kleine in mijn leven heeft gebracht. En wilt Gij thans over zijn graf waken en zijn geest veilig bij U bewaren? Ik dank voor het andere

kind, hetwelk Gij mij hebt geschonken en voor nog anderen, welke nog zullen worden gegeven. Help mij, Heere, om Uw wijsheid immer te loven en in Uw goedheid te vertrouwen”.

De Moed zeide: „Anna May, uw vader en zijn metgezellen durfden het op te nemen tegen een groep schreeuwende, afzichtelijke wilden, ten einde de tehuizen, waar u en zoovele andere hulpelooze kindertjes sliepen, te beschermen en door de macht van hun moed en sterkte konden zij hun vijanden teruggedrijven en ze in allerijl te doen vluchten.” Anna May dacht: „En ik kan voor mijn zusters staan en mijn dank uiten voor mijn zegeningen en de hare” en een nieuw gevoel van kracht vervulde haar wezen.

Toen ze vanuit haar zelfonderzoek ontwaakte, zag ze dat de presidente haar met vriendelijke, begrijpende oogen aanzag, waarin geen spoor van verwijt was te bekennen en op haar gelaat een nieuwe emotie zag afgebeeld, welke ze nimmer te voren had waargenomen.

En nu, wonder boven wonder, wist Anna May, dat ze wilde bidden. Ze wenschte vurig, dat de presidente haar weer zou vragen. Maar hoe kon de presidente dat weten? Ze kon toch zelf niet om dat voorrecht verzoeken? Doch ze wierp een hoopvollen blik op haar leidster.

Terwijl ze vaker vanuit haar schoot opkeek, ving Anna May gedeelten van de les op.

En de presidente scheen zoo nu en dan een gedachte op te vangen, daar haar oogen steeds meer zuster Silver's kant schenen heen te dwalen.

Niemand scheen iets van het stille kleine drama te bemerken, dat zich tijdens het rustig verloop der vergadering afspeelde. Niemand wist, dat in het hart van de een er een diepe ernstige bekeering plaats vond en een groot verlangen naar nog een kans. En niemand wist, dat in het hart van de ander er een eenvoudige, goddelijke inspiratie opkwam, welke er toe leidde, de weigering over het hoofd te zien en de boodschap te lezen, welke op het bleke gelaat op de achterste rij te lezen stond.

Eindelijk was de les ten einde. Ze was schoon geweest; doch niet minder schoon was de geest, welke een verlegen weigering in een verlangen tot bidden had doen veranderen. Het sluitingslied „Wat is 't gebed, de oprechte wensch” werd door de zusters gezongen. Toen zeide de presidente: Zuster Silver, wilt u alstublieft eindigen met dankzegging?”

De woorden, welke zuster Silver over de lippen kwamen, waren vol dankbaarheid, oprechtheid en kracht. En terwijl sommigen zich verbaasden — zich nog verbazen — beseften anderen den strijd, welke in het hart van de kleine dame daar achter in de kamer was uitgevochten en gewonnen.

VEERTIG DUIZEND ROZEN.

Er zijn veertig duizend rozen noodig voor een ons rozenolie. Elke druppel vraagt acht bloeiende rozen. Welk een ontzaggelijke hoeveelheid saamgepersten bloemengeur bevat een ons dezer kostbare parfum! Ze vervult de gansche lucht met haar geur!

Het vormen van een schoone persoonlijkheid heeft veel overeenkomst met het maken van een ons rozenolie. Het vraagt het vereenigen in ons leven van het heerlijkste, wat het leven heeft te bieden. Veertig duizend schoone gedachten! Veertig duizend liefdediensten. Veertig duizend glimlachen!

Zulke persoonlijkheden vervullen hun invloedssfeer met een geur, welke de wereld, waarin wij leven, een gelukkige doet zijn! — The Friendly Adventurer.

JEZUS DE CHRISTUS

door James E. Talmage

HOOFDSTUK XXVI.

(Vervolg)

Er was geen verwijt van Martha's verlangen, om voor alles te zorgen; geen enkele goedkeuring van mogelijke veronachtzaming van Maria's kant. Wij moeten veronderstellen, dat Maria voor des Meesters komst een gewillige helpster was geweest; doch nu Hij was gekomen, wilde zij bij Hem blijven. Had zij haar plicht geheel en al veronachtzaamd, dan zou Jezus haar handelwijze niet hebben geroemd. Hij verlangde niet alleen welverzorgde maaltijden en stoffelijk gerief, doch het gezelschap der zusters en bovenal haar ontvankelijke aandacht voor wat Hij had te zeggen. Hij had haar meer te geven, dan zij Hem mogelijk konden bereiden. Jezus had de twee zusters alsmede haar broeder lief.¹⁾ Deze beide vrouwen waren aan Jezus verknocht en een ieder toonde dit op haar eigen manier. Martha was practisch van aard, en bemoeide zich met stoffelijke dienstbewijzen; zij was van nature gastvrij en onzelfzuchtig.

Maria nadenkend en geestelijker aangelegd, toonde haar toewijding door haar gezelschap en waardeering.²⁾ Door het niet waarnemen der huishoudelijke plichten, de kleine diensten, welke den familievrede maken of breken, heeft menige vrouw haar eigen haard tot een ongezellig en ongeriefelijk huis verlaagd, en menig ander heeft door haar zichzelf opgelegd en aanhoudend gesloof de hoofdvereischen voor een tehuis geheel teniet gedaan en daardoor haar geliefden de vreugde van haar liefelijk gezelschap ontzegt. Eenzijdig dienstbetoon, hoewel met liefde gegeven, kan tot verwaarloozing overgaan. Er is evenals daarbuiten ook in het tehuis een tijd van werken; in elk gezin dient er tijd te worden gevonden voor het goede deel, hetwelk zoo noodig is — ware, geestelijke ontwikkeling.

Biddt, en u zal gegeven worden.³⁾

„En het geschiedde, toen Hij in een zekere plaats was biddende, als Hij ophield, dat een van Zijne discipelen tot Hem zeide: Heere, leer ons bidden”. Het voorbeeld van onzen Heere en de geest van gebed, welke Hij in Zijn dagelijksch leven toonde, brachten de discipelen er toe, Hem om verdere inlichtingen te vragen, hoe te bidden. In de wet werd geen vorm van persoonlijk gebed gegeven, doch door de Joodsche autoriteiten waren vormgebeden voorgeschreven en Johannes de Dooper had zijn volgelingen omtrent den vorm of wijze van gebed onderricht.

¹⁾ Joh. 11:5.

²⁾ Vergelijk Joh. 12:2, 3.

³⁾ Luk. 11:1-13.

In antwoord op de vraag der discipelen herhaalde Jezus dat korte uittreksel van de bezielende aanbidding en smeekbede, welke wij het gebed des Heeren noemen. Dit had Hij in verband met de Bergrede reeds eerder gegeven.¹⁾ Toen Hij het gebed ditmaal herhaalde, vulde de Heere het aan door de verplichtende noodzakelijkheid van oprechtheid en voortdurend volharden in gebed uiteen te zetten.

De les werd duidelijk gemaakt door de gelijkenis van den onbeschaamdten vriend:

„En Hij zeide tot hen: Wie van u zal eenen vriend hebben en zal ter middernacht tot hem gaan en tot hem zeggen: Vriend! leen mij drie brooden, overmits mijn vriend van de reis tot mij gekomen is en ik heb niet, dat ik hem voorzette; en dat die van binnen antwoordende, zou zeggen: Doe mij geen moeite aan; de deur is nu gesloten, en mijne kinderen zijn met mij in de slaapkamer; ik kan niet opstaan om u te geven; Ik zeg u lieden: hoewel hij niet zou opstaan en hem geven, omdat hij zijn vriend is, nochtans om zijner onbeschaamdheid wil, zal hij opstaan en hem geven, zooveel als hij er behoeft”.

De man, tot wiens huis te middernacht een vriend was gekomen, kon zijn laten en vermoeiden gast niet laten hongeren en toch was er geen brood in huis. Hij gevoelde de behoeften van zijn bezoeker als de zijne en smeekte aan het huis van zijn buurman alsof hij het voor zichzelf vroeg. De buurman voelde er zeer weinig voor, van zijn heerlijk bed op te staan en zijn gezin wakker te maken, ten einde een ander ter wille te zijn; doch, toen hij bemerkte, dat de man aan de deur aanhield, stond hij ten laatste op en gaf hem het gewenschte, zoodat hij van hem af zou komen en rustig kon gaan slapen. De Meester voegde er bij wijze van leering aan toe: *„Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden.”*

De gastheer in de gelijkenis weigerde te worden heengezonden; hij bleef kloppen, totdat de deur werd geopend; en als gevolg ontving hij wat hij wenschte, vond, waarvoor hij was uitgegaan. Sommigen vinden deze gelijkenis zeer moeilijk toe te passen, aangezien ze te doen heeft met het zelfzuchtige en gemakzuchtige element van den menschelijken aard en wellicht dit gebruikt teneinde God's weloverwogen uitstellen te symboliseeren. De uitlegging is echter duidelijk, wanneer de samenhang goed overwogen wordt. Des Heeren les was dat indien de mensch met al zijn zelfzuchtigheid en tegenzin om te geven, toch geeft, wat zijn naaste met een juist oogmerk vraagt en ondanks tegenwerping en tijdelijk weigeren blijft vragen, God zeer stellig zal schenken, wat volhardend in geloof en met oprechte voornemens wordt afgesmeekt. Er is geen overeenkomst tusschen des menschen zelfzuchtig weigeren en God's wijs en weldadig wachten. Wil een gebed doeltreffend

¹⁾ Hoofdstuk XVII.

KAMEELEN IN DE WOESTIJN

Een moderne gelijkenis

door Dr. George H. Brimhall

De kameelkooplieden van Arabië onderzoeken, ten einde de waarde van een kameel te bepalen, hem op dezelfde wijze als ze een paard zouden keuren. Doch dit is slechts een mindere keuring. De laatste keuring, waarnaar de waarde van een kameel wordt bepaald, bestaat in het hem geladen naar een watertrog brengen. Hij wordt gezadeld. De trog wordt met helder, frisch water gevuld en hij wordt er heen geleid. Indien hij zijn neus door het water haalt, een beetje er in rond spat en dan zich omkeert en links en rechts kijkt en in de lucht snuift, wordt hij beschouwd als een vierde klas kameel. Als hij een beetje drinkt, is hij een derde klas kameel. Als hij bescheiden drinkt, wordt hij beschouwd als een tweede klas kameel, en is zijn waarde naar voorhouding. Doch als hij overvloedig drinkt — den trog leegdrinkt — wordt hij als de duurste kameel beschouwd, aangenomen dan dat hij gezond is en kan meetrekken. En waarom? Omdat de snuiver, welke alleen met zijn neus het water om zich heen spat, de kameel, die links en rechts kijkt, het dier, dat in de verte staart, alsof hij de geheele woestijn kan overtrekken, wanneer opgeladen en op weg, in de woestijn zouden omkomen.

Wij zijn geen kameelen. De menschen der wereld zijn geen kameelen. Onze leiders en profeten zijn geen Arabische kooplieden, doch zij zijn hen gelijk. Zij vullen de troggen met helder, parelend water. Zij voorzien in een stroom kennis, welke de menschen helpt, het leven en het

Een kameelen karavaan

doel er van te begrijpen. Zij smeeken den mannen en vrouwen, van dezen stroom te drinken. Zij weten, dat het hen voor den grooten proef zal voorbereiden — de proef voor de levenswoestijn.

Sommige menschen zijn onverschillig; luisteren niet naar de profeten. U zult ze in het rond zien kijken. Zij denken, dat zij voldoende bezitten.

U zult enkelen zien kijken, staren, zich slechts met het heden bezig houdend. Dan zult u ook hen zien, die slechts matig belang stellen in de zaligheid. Doch u zult anderen opmerken, die waarlijk waarheid zoeken. Zij reikhalzen er naar. Zij ledigen den kennistrog en maken ze een deel van hun leven. Zij zijn het, die de levensproblemen onder oogen kunnen zien. Wanneer zij op het zand der woestijn nederliggen, zullen zij zeker weder opstaan, want zij zijn het, die het Evangelie van Christus hebben ontvangen.

* * *

JEZUS DE CHRISTUS (Vervolg van blz. 321)

zijn, dan dient het bewustzijn van de ware noodzaak van gebed en waar vertrouwen in God te bestaan; en genadiglijk vertraagt de Heere somtijds het gevraagde, teneinde het vragen des te vuriger te doen zijn.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Aangekomen

De eerste twee ongehuwde zuster-zendingelingen, aangewezen om in Nederland zendingsarbeid te verrichten, zijn Vrijdag 1 October j.l. in Rotterdam aangekomen, tegelijk met twee nieuwe zendelingen.

De twee zuster-zendingelingen, Jane 't Hart en Pernella Berghout, beiden van Ogden, zullen voorloopig op het zendingskantoor arbeiden. Oud. Easton Kent Mathews van Los Angeles, Californië, werd te Rotterdam-Zuid geplaatst en Oud. Henry van der Linden van Salt Lake City vangt zijn werkzaamheden in Delft aan.

Benoemingen en verplaatsingen

Oud. Paul B. Clayton is als senior-ouderling en president der Goudsche gemeente aangesteld.

Oud. Lynn Argyle en Antone Ravenburg zijn resp. vanuit Drachten en Delft vertrokken, ten einde de gemeente in Leeuwarden te heropenen.

Oud. Joseph Peterson heeft Arnhem verlaten en werkt thans in Amsterdam, in plaats van Oud. Grant Greenhalgh, die nu in Arnhem is.

Oud. Glen M. Bird is verplaatst van Rotterdam-Zuid naar Gouda.

Ontslagen

Oud. A. Blain Vance, die als president der Goudsche gemeente werkzaam was, werd op 29 September j.l. eervol van zijn zendingsarbeid ontslagen, ten einde naar zijn woonplaats Fairview, Utah, terug te keeren.

Overleden

Op 13 September j.l. overleed plotseling broeder Bertus van Raamsdonk van de Dordrechtse gemeente, in den ouderdom van 51 jaar. Hij werd 15 Maart 1886 te Wijk bij Heusden geboren en was de zoon van Lauries van Raamsdonk en Johanna van Raamsdonk-geb. v. d. Pol; op

24 December 1913 werd hij door Oud. P. L. Nebeker gedoopt.

De Groningsche Conferentie

16 October a.s. om 2 uur n.m. zal te Broek bij Akkerwoude een speciale openluchtvergadering worden gehouden, als inleiding tot de Groningsche conferentie. Het monument, ter herdenking van den eersten doopdienst in Nederland, werd verleden jaar aldaar onthuld.

De andere openbare vergaderingen der conferentie zullen in Groningen worden gehouden op Zondag 17 October, om 10 uur v.m., 2.30 en 7 uur n.m. De morgenbijeenkomst zal staan onder leiding van de Zondagsschoolorganisatie in de zending.

Doopdienst

Tijdens een op 27 September j.l. te Rotterdam gehouden doopvergadering werden de volgende personen gedoopt:

Door Oud. J. A. Roghaar Johannes Jacobus Bol, Regina Bol-geb. Pot, Johannes Jacobus Bol Jr. en Regina Adriana Bol, allen van Rotterdam; door Oud. A. B. Vance Adriaan Pieter Romijn van Rotterdam en Philippus Dijkman van Gouda.

Door Oud. A. Hartman werd tevens ingezegend Johanna Bol.

Van harte heeten wij deze leden welkom in de kudde van Christus en wenschen hun standvastigheid op den door hen ingeslagen weg en des Heeren rijkste zegeningen.

Gemeentebestuur te Schiedam

Wegens vertrek van Br. R. Schipper vanuit die gemeente werd hij eervol ontslagen uit zijn ambt als raadgever in het gemeentepresidentchap en daarvoor aangesteld Br. Cornelis Jacobus de Ronde, terwijl br. Cornelis Kaptein tot secretaris werd benoemd.

* * *

Woorden, gezegden, manieren mogen voorbijgaan; doch waarheid en natuur leven door alles heen.

— Bernard Barton.

INTERESSANT ALLERLEI

EEN BLOEM is de nieuwe hoop van Indië's bewoners, die voortdurend moeten waken tegen malaria. Men is tot de ontdekking gekomen, dat een zekere bloem, wanneer geplant in de rijstvelden, de malaria-dragende muskieten verdelgt, die onderaan de rijststengels voorttellen. Er is geen zeker geneesmiddel voor de gevreesde ziekte, welke ieder jaar in Indië alleen ongeveer 1.000.000 slachtoffers eischt. De medici kennen slechts twee wijzen, waarop de malaria te bestrijden. De eerste en doeltreffendste is het verdelgen van den muskiet, die de ziekte rondbrengt. De muskiet is te herkennen, omdat hij op den kop staat, wanneer hij bijt. De tweede manier is het innemen van een kleine hoeveelheid kinine, waardoor wordt voorkomen, dat men door de ziekte wordt aangeast.

KORT VOOR KERSTMIS 1928 baanden twee schepen van de Admiraal Byrd Zuidpool-expeditie, enkele honderden K.M. van de Zuidpool zich een weg door het ijs. Door middel van de korte golfradio stonden zij in directe verbinding met de New York Times, die uitsluitend het recht had tot publicatie van het expeditienieuws. In die dagen was de korte golf nog maar juist van het experimenteel tooneel verdwenen en Fred. E. Meinholtz, hoofd van de Times radiokamer, luisterde ook thuis veel in zijn vrijen tijd mede.

Op zekeren avond had een verslaggever van de Times een artikel geschreven over de radio-installatie, door Byrd gebruikt en wilde, dat Meinholtz de bijzonderheden zou nazien. Tevergeefs trachtte hij hem per telefoon te bereiken — Meinholtz's jongste zoon had de hoorn van den haak gehaald. De verslaggever gaf dit door aan een Times radio-operateur, waarop deze antwoordde: „Wacht een oogenblik”; hij zond de boodschap uit, welke onmiddellijk door een van Byrd's schepen werd opgevangen.

Meinholtz beluisterde in dien tusschentijd de Byrd-uitzendingen.

Enkele seconden later hoorde hij de morse-code van de andere zijde der wereld zijn eigen naam spellen en daarna de woorden „Leg uw hoorn op den haak. De Times probeert u telefonisch te bereiken.” Meinholtz belde onmiddellijk zijn kantoor op, ongeveer 20 K.M. van hem vandaan. Doch de boodschap had 28.000 K.M. afgelegd, om hem te bereiken.

(Robert Littel).

EEN PROEF van oceaanstroomingen, waarbij 17 flesschen den Atlantischen Oceaan van zeven maanden tot een jaar hebben doorkruist, werd onlangs door het Amerikaansch Natuur-historisch Museum beëindigd. Honderd gekurkte flesschen werden 26 Juli 1936 door een museum-expeditie overboord geworpen, op 56 K.M. afstand van de Noordelijke kust van Newfoundland in Noord-Amerika. Het doel was, de richtingen en snelheid van de zeestroomingen te controleren en iedere flesch bevatte een kaart, waarop plaats en datum van terugvinding moesten worden ingevuld. De eerste flesch werd 14 Februari j.l. aan de westkust van Ierland gevonden en had meer dan 3.000 K.M. afgelegd. Andere flesschen werden aan de kust van Engeland, Frankrijk, Spanje en de Scilly-eilanden gevonden.

TEMIDDEN VAN ALLE NIEUWS over wapenen en gebruik van wapenen doet het goed ook iets van anderen aard te kunnen vermelden n.l. het waterbouwkundig succes der Denen. Daar is thans een brug van 3200 meter over den Storström gebouwd, waardoor de eilanden Seeland en Falster met elkander verbonden zijn en de verbinding van Kopenhagen met het vasteland met 1 uur verkort is. Zoo langzamerhand verandert het Deensche eilandrijk van karakter. Er zijn in den laatsten tijd veel dergelijke bruggen gebouwd, die onderling de eilanden verbinden. De nieuwe brug is door koning Christiaan juist op zijn verjaardag ingewijd en is de grootste van Denemarken.